

PREMIUL DE
EXCELENȚĂ

LA
TERA

ION
CARAMITRU

foto Andrei Gîndac

GALA UNITER 30 (4 IULIE, BISTRIȚA)

*„E caldă încă amintirea morții
Lui Hamlet, frate-al nostru drag, și-i drept
În inimi să-l jelim...
În cuget însă ne-am luptat cu firea atât de mult
Că azi cu o cuminte durere-l pomenim și totodată
Putem a ne-ngriji și de-ale noastre...
Cu o cernită bucurie deci,
C-un ochi răsând, cu celălalt în lacrimi...”*

Da, este Shakespeare. Da, este despre Pino¹... Un rege care și în absență ne-a unit... căruia îi datorăm și întâlnirea noastră din această seară, faptul că ne putem privi în ochi, că putem celebra teatrul împreună...

Așa cum a fost obișnuit, așa cum sunt convins că este tratat și-n lumea aceea de unde ne privește și unde am certitudinea că ne așteaptă exact așa cum o făcea în fiecare an pe Scena Galei, elegant, plin de entuziasm și întotdeauna cu vorbele la el...

Mulțumim, Pino!

„Fii scurt, Buha, fii scurt!” Am auzit vorbele astea de atâtea ori, încât ajunsesem să îi vin în întâmpinare și să mi le spun singur... Am să încerc să fiu scurt...

Femei sau bărbați, înalți sau scunzi, grași sau slabi, bruneți sau blonzi, credincioși sau atei, amanți sau iubiți, vorbăreți sau tăcuți, curajoși sau fricoși, frumoși sau urâți, negri sau albi, tineri sau bătrâni, avem în comun un lucru care nu este negociabil, un dar pe care l-am primit fiecare dintre noi, o certitudine: VIAȚA. Indiferent de felul fiecăruia dintre noi, împărțim aceleași imagini, aceleași gusturi și aceleași mirosuri, trăim în aceeași lume, pe aceeași planetă, în același timp... Muncim, facem copii sau nu, dăm naștere unor sărbători mai mari sau mai mici, construim, citim, ne plimbăm, râdem, plângem, acuzăm și suntem acuzați, iubim și urâm... Trăim... încă trăim... trăim cum au trăit și ei, trăim cum vor trăi și cei care ne vor urma... (Putem numi asta continuitate?)

Să primim și să dăruim cred că este esența traiului în această lume. Facem asta zi de zi, în fiecare moment, cu fiecare gest sau cuvânt... Noi oferim și luăm bucăți de viață... uneori din plăcere, alteori obligați de împrejurări, dar de fiecare dată pentru că asta știm să facem... asta ne-am educat să facem, asta ne-am dorit... (Putem numi asta continuitate?)

M-am întrebăntotdeauna și încă o fac... să uiți momentul care a trecut, indiferent că el înseamnă ziua de ieri, anul trecut sau perioada în care bunicii tăi au dat naștere părinților tăi, te poate lăsa să mergi mai departe? Nu clipele trecute te fac să fii omul de azi? Cu dorințele, cu visurile și speranțele pentru viitor? Valoarea fiecăruia dintre noi, atât ca om, dar și ca artist, nu este dată de momentele trecute? Nu este legată și de clipele trecute ale oamenilor pe care i-am întâlnit, de întâmplările pe care le-am trăit? Toți cei care trec prin viața noastră, chiar dacă nu realizăm imediat sau poate uneori niciodată, lasă în noi un *ceva*, o *amprentă*. Teatrul face exact același lucru.

Complexitatea, valoarea fiecăruia dintre noi explodează din întâlnirea cu ceilalți și împreună cu ei. Niciodată de unul singur. Niciodată! Îmi doresc, poate nu să ne iubim colegii, dar să îi respectăm, indiferent de experiența fiecăruia dintre ei, fie ei artiști consacrați sau proaspăt absolvenți, pentru că avem o nevoie nebună unii de ceilalți. O nevoie nebună unii de ceilalți... ține doar de noi, de fiecare dintre noi, să ne îngrijim nu doar de elementul nostru, ci și de cel de lângă noi, pentru că depindem de el... Dacă vezi o viață întreagă doar marea, nu ai cum să cunoști bucuria pe care ți-o poate oferi muntele... și atunci nu poți fi altfel decât... sărac...

Indiferent de numărul acela din buletin, teatrul, viața, ne aduc împreună, indiferent cum decidem să privim... scena ne unește, ne face indispensabile unii celorlalți.

Teatrul înseamnă ÎMPREUNĂ, teatrul înseamnă CELĂLALT, teatrul înseamnă NOI, persoana întâi plural...

Dragoș BUHAGIAR, Președinte UNITER

Dragoș Buhagiar
foto Adi Bulboacă

